

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/50/2023
Identifikačné číslo spisu:	6119364808
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6119364808.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: YIT Slovakia a.s., Svätoplukova II. 18892/2 A, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 718 625, v zast.: BBH advokátska kancelária, s.r.o., Suché Mýto 1, 811 03 Bratislava, IČO: 36 713 066, proti žalovanému: U. W., narodený XX. X. XXXX, bytom Z. XXX/X, XXX XX M., v zast.: Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s.r.o., Záhradnícka 4836/51, 821 08 Bratislava, IČO: 47 234 318, v konaní o zaplatenie sumy 22 678,88 eura s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. júna 2023 č. k. 4Cob/88/2022-194, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. júna 2023 č. k. 4Cob/88/2022-194 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 7. apríla 2022 č. k. 26Cb/44/2020-123 a vec v r a c i a Mestskému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“), ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 7. apríla 2022 č. k. 26Cb/44/2020-123, prvým výrokom zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 22 678,88 eura. Druhým výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 22 678,88 eura s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnil tým, že platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 7. novembra 2017 sp. zn. 6Up/402/2017 bola obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o. uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 19 000 eur od 16. mája 2017 do zaplatenia a náhradou trov konania vo výške 1 439,72 eura. Žalobca sa domáhal vymoženía pohľadávky proti obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o. v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Liborom Samcom, sp. zn. 146EX 6/2018. V priebehu exekučného konania došlo len k minimálnemu uspokojeniu pohľadávky zo strany povinného, keď dňa 28. júna 2018 bola na účet súdneho exekútora poukázaná platba vo výške 2 113 eur a dňa 2. januára 2019 uhradila obchodná spoločnosť DeePro s.r.o.

sumu 10,71 eura. Žalovaný v tu súdnej veci bol konateľom obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o., voči ktorej žalobca disponoval judikovanou pohľadávkou vo výške 19 000 eur s príslušenstvom, ktorá mu bola priznaná právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 7. novembra 2017 sp. zn. 6Up/402/2017, a že konkurzné konanie voči obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o. bolo zastavené uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14. mája 2019 sp. zn. 37K/8/2019 pre nedostatok majetku.

2.1. Súd prvej inštancie reflektujúc na tvrdenia žalovaného, prioritne konštatoval, že v predmetnej veci nie je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, nakoľko v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 37K/8/2019 rozhodoval súd o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, nie však o nároku žalobcu voči žalovanému na náhradu škody spôsobenej nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas. Nie je preto daná totožnosť predmetu konania a totožnosť strán sporu, ktorá je nevyhnutná pre kladný záver o existencii prekážky právoplatne skončenej veci. Rovnako tak platí, že ani prípadné posudzovanie predbežnej otázky v inom konaní nemôže predstavovať prekážku res iudicata pre rozhodovaný spor. Okresný súd súčasne poukázal na to, že v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 37K/8/2019 ustanovená predbežná správkyňa JUDr. Martina Mrázová a ani konkurzný súd v uznesení o zastavení konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka zo dňa 4. mája 2019 sp. zn. 37K/8/2019 sa nezaoberali otázkou, či existujú odporovateľné úkony dlžníka, či žalovaný podal návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka včas alebo nie, prípadne, či žalovaný túto povinnosť porušil, a či mu vznikla, alebo nevznikla povinnosť zaplatiť „zákonnú“ zmluvnú pokutu vo výške 12 500 eur. S poukazom na vyššie uvedené súd uzatvoril, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci v rozhodovanom spore nie je daná.

2.2. Okresný súd vo vzťahu k posúdeniu kľúčovej právnej otázky pre rozhodnutie, a to otázky, či žalovaný podal v mene dlžníka návrh na vyhlásenie konkurzu včas, pri zohľadnení povinností, ktoré žalovanému ako konateľovi dlžníka vyplývali z osobitných predpisov, uviedol, že sa nestotožňuje s procesnou obranou žalovaného, že o predĺžení dlžníka sa mohol dozvedieť najskôr dňa 12. februára 2019, kedy bola zostavená účtovná závierka dlžníka za rok 2018, a preto podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka dňa 27. februára 2019 žalovaným nepovažoval okresný súd za včasné. Poukázal na to, že aj keby z účtovnej uzávierky dlžníka za rok 2017 nevyplývalo jeho predĺženie, je potrebné prihliadať na skutočnosť, že voči dlžníkovi bol vydaný právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 7. novembra 2017 sp. zn. 6Up/402/2017 v prospech žalobcu, a že žalobca judikovanú pohľadávkou (neúspešne) vymáhal v exekučnom konaní. Pasivitu žalovaného a jeho „čakanie“ na zostavenie riadnej účtovnej závierky dlžníka za rok 2018 nie je možné podľa súdu hodnotiť ako konanie s odbornou starostlivosťou, pritom poukázal na to, že v zmysle samotného tvrdenia žalovaného, obsiahnutého vo vyjadrení k žalobe, bol dlžník v predĺžení už na základe účtovnej závierky dlžníka za rok 2017, naviac zo strany žalovaného nebolo preukázané, že by dlžník v roku 2018 uzavrel akékoľvek zmluvy, na základe ktorých by mohol získať majetkové plnenie, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávky jeho veriteľov (vrátane judikovanej pohľadávky žalobcu), a na základe ktorých by sa snažil prekonať úpadok dlžníka (obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o.) vo forme predĺženia. Odkaz žalovaného na zmluvnú spoluprácu na základe zmluvy o spolupráci uzatvorenej medzi dlžníkom a L. P. zo dňa 17. februára 2016 nemôže podľa názoru súdu prvej inštancie obstať, nakoľko žalovaný túto uzatváral v postavení objednávateľa a predmetná zmluva bola uzatvorená vo februári 2016, t.j. predtým, ako sa dlžník dostal do úpadku. Okresný súd ďalej skonštatoval, že pri posúdení povinností žalovaného nie je možné zohľadniť ani odkaz na zmluvnú spoluprácu dlžníka so žalobcom, keďže vzhľadom na súdne konanie a následne exekučné konanie iniciované žalobcom voči dlžníkovi je zrejmé, že v roku 2018 už takáto zmluvná spolupráca nebola reálna.

2.3. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný pri zohľadnení všetkých dostupných informácií mohol a mal mať vedomosť o úpadku dlžníka vo forme predĺženia už pred 12. februárom 2019 a predmetná skutočnosť by vyplynula aj z mimoriadnej účtovnej závierky dlžníka, keby ju dal žalovaný pri vynaložení odbornej starostlivosti zostaviť. Preto podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka žalovaným dňa 27. februára 2019 nie je možné považovať za včasné. Už z tejto skutočnosti je podľa názoru okresného súdu zrejmé, že žalovaný porušil svoju zákonnú povinnosť

podať návrh na vyhlásenie konkurzu v mene dlžníka (obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o.) včas. Súčasne pokiaľ išlo o ustálenie, kedy najneskôr mal žalovaný podať návrh na vyhlásenie konkurzu pri splnení si zákonnej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 11 ods. 2 ZKR, súd vychádzal z tvrdenia žalovaného obsiahnutého v odpore, v zmysle ktorého predĺženie dlžníka - ako to predpokladá zákon v ustanovení § 3 ods. 3 ZKR - vyplývalo už z riadnej účtovnej závierky dlžníka za rok 2017. Dlžník mal už k 31. decembru 2017 viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahovala hodnotu jeho majetku. V zmysle tvrdení žalovaného vyplýva, že suma predpokladaných záväzkov pre účely posúdenia predĺženia bola 15 665 eur, avšak vzhľadom na výšku pohľadávky priznanej žalobcom proti dlžníkovi platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 7. novembra 2017 sp. zn. 6Up/402/2017, a ktorý sa stal vykonateľným dňa 9. decembra 2017 (ktorá mala byť zohľadnená v riadnej účtovnej závierke dlžníka za rok 2017), je zrejmé, že žalovaný predmetnú judikovanú pohľadávku žalobcu s poukazom na jej výšku (19 000 eur s príslušenstvom a trovami konania) pri určení záväzkov dlžníka a predpokladaného majetku a záväzkov k 31. decembru 2017 nezohľadnil a do účtovnej závierky nezahrnul. Preto je zrejmé, že predpokladaný rozdiel majetku a záväzkov dlžníka k 31. decembru 2017 bol vyšší ako hodnota - 3 548 eur, ktorá už sama o sebe nasvedčovala predĺženie dlžníka. Reálne bol rozdiel majetku a záväzkov dlžníka k 31. decembru 2017 v zápornej výške minimálne 25 060,57 eura, ktorý s poukazom na rozsah obratu dlžníka, jeho zmluvné vzťahy a majetok jednoznačne deklaruje predĺženie dlžníka (obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o.) už v roku 2017 (k 31. decembru 2017), keby pri zostavení riadnej účtovnej závierky boli zohľadnené všetky záväzky dlžníka, o ktorých mal mať dlžník, resp. žalovaný ako jeho konateľ, vedomosť.

Okresný súd taktiež skonštatoval, že žalovaný v spore nielenže nepreukázal, ale ani len netvrdil, že by realizoval akékoľvek záchranné opatrenia, ktorými by sa snažil pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu odvrátiť (alebo prekonať) úpadok dlžníka. Zhrnul, že o predĺžení dlžníka sa žalovaný objektívne mohol dozvedieť najneskôr zostavením riadnej účtovnej závierky dlžníka za rok 2017, t.j. dňa 15. júna 2018, ak by konal pri výkone funkcie konateľa obchodnej spoločnosti dlžníka s odbornou starostlivosťou, a preto posledný deň lehoty na splnenie zákonnej povinnosti na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu bol v súlade s ustanovením § 11 ods. 2 ZKR dňa 15. júla 2018. Keďže žalovaný podal v mene dlžníka návrh na vyhlásenie konkurzu dňa 27. februára 2019, porušil podľa súdu prvej inštancie povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 11 ods. 2 ZKR, čo zakladá vznik zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú veriteľom dlžníka v súlade so znením ustanovenia § 11a ods. 1 ZKR.

2.4. Vo vzťahu k výške škody, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku porušenia povinnosti zo strany žalovaného, súd s poukazom na znenie žalobného návrhu vychádzal z ustanovenia § 11a ods. 3 ZKR a zo skutočnosti, že žalobcovi vznikla škoda v rozsahu, v akom mal voči dlžníkovi nevymožennú pohľadávku ku dňu právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14. mája 2019 sp. zn. 37K/8/2019 o zastavení konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka (t.j. k 7. júnu 2019), ktorú vymáhal v exekučnom konaní. V zmysle žalobcom predloženého potvrdenia súdneho exekútora JUDr. Ľibora Samca zo dňa 13. augusta 2019 mal súd preukázané, že nevymoženný zostatok pohľadávky žalobcu (vrátane jej príslušenstva a trov konania) k 7. júnu 2019 bol vo výške 22 678,88 eura. Vzhľadom na uvedené súd konštatoval, že žalobcovi vznikla škoda spôsobená porušením povinnosti žalovaného vyplývajúcej mu z ustanovenia § 11 ods. 2 (v spojení s § 11a ods. 1) ZKR vo výške 22 678,88 eura.

2.5. Súd zároveň poukázal na to, že zákon upravuje v ustanovení § 11a ods. 5 v spojení s ustanovením § 74a ods. 5 ZKR liberačné dôvody v prípade preukázania, ktorých by sa žalovaný zbavil zodpovednosti za spôsobenú škodu. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že na jeho strane existuje osobitný liberačný dôvod a to, že konal s odbornou starostlivosťou pri odkaze na znenie ustanovenia § 7 zákona o konkurze, avšak pri posúdení právnej veci mal súd za to, že v prípade žalovaného nie je možné uvažovať o tom, že v čase, keď sa dlžník dostal do úpadku, postupoval v súlade s odbornou starostlivosťou, ako to predpokladá zákon v ustanovení § 7 ZKR. Zdôvodnil, že za konanie, ktoré by bolo v súlade s ustanovením § 7 ZKR, je možné považovať výlučne také konanie, ktoré by uskutočnila akákoľvek iná osoba v postavení žalovaného po zohľadnení všetkých údajov, ktoré mal žalovaný v rozhodnom čase (k 31. decembru 2017) k dispozícii, hoci časť z nich žalovaný nezohľadňoval pre vlastné porušenie povinnosti konať pri výkone funkcie konateľa obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o. s odbornou

starostlivosťou. Súd bol toho názoru, že akákoľvek iná osoba (ktorá by bola v postavení žalovaného) po zistení, že bola ukončená zmluvná spolupráca dlžníka so žalobcom na projekte STEIN2, ktorá predstavovala významný projekt dlžníka a významný zdroj príjmov dlžníka, osobitne pri zohľadnení vzniku povinnosti dlžníka zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu, by buď podala návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka s odkazom na rozsah majetku dlžníka a jeho záväzkov alebo by vyvinula aktívne konanie s cieľom nadviazať zmluvnú spoluprácu s inými subjektmi, aby dlžník získal dostatočné finančné prostriedky jednak na uspokojenie judikovanej pohľadávky žalobcu (a na súčasné splnenie ostatných splatných záväzkov dlžníka), a jednak na ďalšie fungovanie dlžníka. Žalovaný v priebehu roku 2018 (osobitne po zostavení účtovnej závierky dlžníka za rok 2017), kedy už mal vedomosť o exekučnom konaní iniciovanom žalobcom a o nemožnosti pokračovania ďalšej zmluvnej spolupráce so žalobcom, však vyššie naznačeným spôsobom nepostupoval a nepreukázal, že by vyvinul akúkoľvek aktivitu smerujúcu k zabezpečeniu ďalšej ekonomickej činnosti dlžníka, keďže v rozhodnom období neuzatvoril v mene dlžníka žiadnu novú zmluvnú spoluprácu, na základe ktorej by mohol dlžník získať príjem potrebný na prekonanie úpadku (vrátane uspokojenia judikovanej pohľadávky žalobcu).

2.6. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že žalobca mal podať odvolanie proti uzneseniu o zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku dlžníka, súd uviedol, že síce žalobca mal oprávnenie podať odvolanie proti predmetnému uzneseniu, avšak zo skutočnosti, že dané odvolanie nepodal, nie je možné vyvodiť záver, že by postupoval nedbalo pri ochrane svojich práv, nakoľko je len na úvahe veriteľa (v danom prípade žalobcu), či podá odvolanie proti uzneseniu o zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku dlžníka s neistým výsledkom alebo, či si uplatní nárok na náhradu škody voči štatutárnemu orgánu dlžníka žalobou podanou podľa ustanovenia § 11a ZKR.

2.7. K argumentu žalovaného, že je nutné prejudiciálne podrobiť pohľadávku žalobcu voči dlžníkovi s poukazom na možnosť jej popretia, okresný súd uviedol, že táto argumentácia je čisto účelová a obstať nemôže ani odkaz žalovaného na judikát č. R 53/2019. Pozornosti súdu prvej inštancie neušlo, že žalovaný v spore argumentoval iba prvou právnou vetou uvedeného judikátu, a jeho druhú právnú vetu účelovo zamlčal. Pritom práve druhá právna veta je určujúca pre posúdenie predmetnej námietky žalovaného, a to že dôvodom pre účinné popretie pohľadávky priznanej žalobcovi voči dlžníkovi (obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o.) platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 7. novembra 2017 sp. zn. 6Up/402/2017 by boli len skutočnosti, ktoré nastali po jeho vydaní (t.j. po 7. novembri 2017). Žalovaný však v konaní netvrdil žiadne skutočnosti, ktoré by nastali po vydaní platobného rozkazu, a ktoré by mali vplyv na jej existenciu alebo vymáhanie. Navyše, žalovaný vo svojej argumentácii spochybňoval nárok žalobcu voči dlžníkovi na zaplatenie zmluvnej pokuty, t.j. tvrdil skutočnosti, ktoré nastali pred vydaním platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 7. novembra 2017 sp. zn. 6Up/402/2017, ktoré sú pre popretie judikovanej pohľadávky v zmysle vyššie citovaného judikátu č. R 53/2019 právne irelevantné. Okresný súd uzavrel, že skutočnosti uvádzané žalovaným mali byť uvádzané a preskúmané výlučne v konaní o žalobe žalobcu proti dlžníkovi o zaplatenie zmluvnej pokuty, samozrejme za predpokladu, že by dlžník - keby žalovaný postupoval pri výkone funkcie konateľa spoločnosti s odbornou starostlivosťou - podal proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 7. novembra 2017 sp. zn. 6Up/402/2017 včas (t.j. v zákonnej lehote) odpor s vecným odôvodnením.

2.8. S poukazom na vyššie uvedené závery vyhodnotil súd prvej inštancie žalobu žalobcu voči žalovanému na náhradu škody v celom rozsahu ako dôvodnú a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 22 678,88 eura. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 15. júna 2023 č. k. 4Cob/88/2022-194 rozsudok okresného súdu 26Cb/44/2020-123 zo dňa 7. apríla 2022 potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd sa v zmysle § 387 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, na dotvrdenie

správnosti prijatých záverov okresného súdu považoval za podstatné zodpovedať na odvolacie otázky žalovaného, ktoré mali nosný charakter a mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci vo vyvolanom odvolacom konaní.

3.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd dodal, že nesúhlasí s argumentáciu žalovaného, že okresný súd sa náležite nevysporiadal s otázkou okamihu vzniku úpadku dlžníka. Súd prvej inštancie sa podľa krajského súdu dostatočne vyčerpávajúco v bodoch odôvodnenia 17., 18., 19., 20. a 21. zaoberal vznikom predĺženia spoločnosti DeePro s.r.o. Predovšetkým správne posúdil, že žalovaný sa dostal do úpadku už v roku 2017, čo je jednoznačne preukázané aj zo spisového materiálu. Konateľ úpadcu, teda žalovaný sa mohol o predĺžení spoločnosti dozvedieť najneskôr zostavením účtovnej závierky dlžníka za rok 2017, teda dňa 15. júna 2018. Ako vyplýva okrem iného aj z konkurzného spisu, žalovaný podal v mene dlžníka návrh na vyhlásenie konkurzu až dňa 27. februára 2019, v dôsledku čoho bola porušená povinnosť stanovená zákonodarcom v ustanovení § 11 ods. 2 ZKR, teda podať návrh v lehote 30-tich dní od splnenia definície predĺženia, v tomto prípade najneskôr do 15. júla 2018. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na podklade informácií dostupných žalovanému v danom čase mohlo a malo byť žalovanému pri zachovaní odbornej starostlivosti zrejmé, že spoločnosť je predĺžená.

3.2. Žalovaný tiež namietal, že tým, že súd nevypočul konateľa žalovaného, bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, pretože strana nemohla podporne poukázať na liberačný dôvod spočívajúci v dobrej viere konateľa. Odvolací súd k tejto časti odvolacej námietky uviedol, že súd prvej inštancie správne skonštatoval, že výsluch strany je len fakultatívnym dôkazným prostriedkom, a okresný súd postupoval v intenciách vyššie uvedeného, ktorý dostatočne odôvodnil v bode 28.1. odôvodnenia, v ktorom uviedol, že v danom prípade boli predložené listinné dôkazy a obsah pripojeného konkurzného spisu, teda nie je potrebné preukazovať tvrdené skutočnosti inak, teda výsluchom strany. Nad rámec uvedeného odvolací súd považoval za potrebné dodať, že tvrdenie, že konateľ konal v dobrej viere, nie je liberačný dôvod, uplatnením ktorého by bola zmenená výroková časť odvolaním napadnutého rozsudku. Podporne odvolací súd poukázal aj na argumentáciu žalobcu, ktorý uviedol, že dôkazné bremeno ležalo na žalovanom, ktorý však existenciu liberačných dôvodov nepreukázal, a teda súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobcu v súlade s aplikovateľným právom.

3.3. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, že tento v období roku 2017 spolupracoval ako zhotoviteľ so žalobcom, ako objednávateľom, pričom predmetom zmluvného vzťahu bolo vytvorenie optimalizovaného 3D modelu projektu Stein2, ako aj vývoj a výroba aplikácie YIT Slovakia, na základe Zmluvy o dielo o udelení licencie na jej použitie, odvolací súd hodnotil myšlienkový postup súdu prvej inštancie uvedený v bodoch 18., 19. a 20. odvolaním napadnutého rozhodnutia, ako správny a v celom rozsahu naň odkázal. Považoval za potrebné zdôrazniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý v bode 18.1. odôvodnenia uviedol, že zmluvnú spoluprácu na základe zmluvy o spolupráci medzi dlžníkom a A. P. zo dňa 17. februára 2016, nemôže akceptovať, pretože z nej nie je zrejmé, aké plnenie z nej mal žalovaný získať, keďže ju dlžník uzatváral v postavení objednávateľa. Rovnako tak je potrebné zdôrazniť, že táto zmluva bola uzatvorená vo februári 2016, teda predtým, ako sa dlžník dostal do úpadku, teda mimo rozhodného obdobia, ktoré je rozhodujúce pre súd, ktorý posudzuje včasnosť podania návrhu na vyhlásenie konkurzu dlžníkom. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nevzhliadol odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP za dôvodný.

3.4. K odvolacej námietke, spočívajúcej v tvrdení, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, kde žalovaný namietal, že súd nesprávne posúdil úpadok dlžníka vo forme predĺženia, pretože identifikovaná hodnota totiž odzrkadľovala výlučne účtovný stav, nereflektujúci skutočnú hodnotu aktív, pasív, či cash flow dlžníka, odvolací súd zastal právny názor, že súd prvej inštancie uviedol dostatočne jasne a presvedčivo, ako zohľadnil hospodárenie dlžníka v 31. decembra 2017 v bode 20.1. odôvodnenia, z ktorého je nepochybné, že rozdiel aktív a pasív dlžníka bol v zápornej výške minimálne 25 060,57 eura, ktorý s poukazom na rozsah obratu dlžníka, jeho zmluvné vzťahy a majetok deklaruje predĺženie dlžníka už v roku 2017, keby pri zostavení riadnej účtovnej závierky boli zohľadnené všetky záväzky dlžníka, o ktorých mal mať dlžník, resp. žalovaný, ako jeho konateľ

vedomosť. Odvolací súd skonštatoval, že pri posudzovaní tohto odvolacieho dôvodu žalovaný nepreukázal, akým nesprávnym posúdením súd aplikoval právne normy na zistený skutkový stav. Žalovaný neuviedol, v čom súd nereflektoval skutočnú hodnotu záväzkov, rovnako tak neuviedol, prečo sa podľa neho v riadnej účtovnej závierke za rok 2017 jednalo o výnimočný stav, keď bol zistený negatívny rozdiel medzi aktívami a pasívami dlžníka. Z uvedeného dôvodu, podľa názoru odvolacieho súdu, neobstoí odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

3.5. Odvolací súd vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že spoľahlivo preukázal existenciu liberačných dôvodov, predovšetkým v zmysle § 74a ods. 5 písm. a) ZKR, považoval za potrebné zdôrazniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý v rozhodnutí konštatoval, že na preukázanie konania konateľa s odbornou starostlivosťou je imanentnou súčasťou liberácie nespochybniteľná perspektíva ďalšieho prevádzkovania podniku dlžníka, a zároveň konanie štatutára nesmie brať na spoločnosť neprímerané riziko, čo znamená, že sa nesmie jednať, napr. o riskantné finančné operácie. Odvolací súd zastal právny názor, že konateľ spoločnosti jednoznačne nepreukázal predpoklad, že zo svojho podnikateľského konania získa prostriedky v dostatočnom rozsahu, aby mohla spoločnosť prekonať úpadok. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd zdôraznil správnosť názoru súdu prvej inštancie, ktorý vyslovil právny názor, že v prípade žalovaného nie je možné uvažovať o tom, že v čase, keď sa dlžník dostal do úpadku, postupoval v súlade s odbornou starostlivosťou tak, ako to uviedol zákonodarcu v ustanovení § 7 ZKR.

3.6. Čo sa týka odvolacej námietky spočívajúcej v tvrdení, že v konaní existuje absencia procesných podmienok umožňujúcich začatie konania a vydanie meritórneho rozhodnutia, odvolací súd sa nestotožnil s touto odvolacou námietkou, pretože v konaní nie je preukázaná neodstrániteľná prekážka konania v podobe impedimentum rei iudicatae, ktorá bránila súdu prvej inštancie viesť konanie a vydať i meritórne rozhodnutie v neprospech žalovaného. Odvolací súd poukázal na zámer zákonodarcu pri novele ustanovení zodpovednosti za škodu štatutárnych orgánov, aby osoba povinná podať v mene dlžníka návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorá nesplní svoju povinnosť v určenej lehote, zodpovedala všetkým veriteľom dlžníka za spôsobenú škodu, ktorá bude predstavovať sumár všetkých ich neuspokojených pohľadávok.

3.7. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené za daného stavu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil a úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzuje od ust. § 420 písm. d) a f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Navrhoval, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, (alternatívne aj rozsudok okresného súdu) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci alternatívne, aby dovolací súd zmenil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná voči žalobcovi náhradu trov v rozsahu 100%. Žalovaný súčasne navrhoval, aby dovolací súd v zmysle ust. § 444 ods. 1 CSP odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, nakoľko na strane žalovaného existujú dôvody osobitného zreteľa.

5. Žalovaný vo svojom dovolaní, ktorého prípustnosť opiera o ust. § 420 písm. d) CSP uvádza, že v predmetnom spore existuje podľa neho neodstrániteľná prekážka konania v podobe impedimentum rei iudicatae. Tvrdí, že absenciu základného hmotnoprávneho predpokladu nevyhnutného pre naplnenie zodpovednosti žalovaného za škodu (porušenie povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas) bolo možné vyabstrahovať už z výsledkov konkurzného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 37K/8/2019.

6. V dovolaní, ktorého prípustnosť žalovaný opiera o ust. § 420 písm. f) CSP namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho hodnotenia dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov, nepreskúmateľnosti a svojvoľnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

7. Dovolateľ opiera prípustnosť svojho dovolania aj o ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené. Zastáva názor, že vo veci konajúce súdy aplikovali síce relevantnú právnu úpravu, avšak striktne formalisticky v neprospech žalovaného. Má zato, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia nasledujúcich právnych otázok:

a) Má sa § 3 ods. 3 ZKR interpretovať tým spôsobom, že akákoľvek výška záporného vlastného imania a priori automaticky indikuje všeobecne akceptovateľný záver o úpadku dlžníka vo forme predĺženia, v dôsledku čoho zároveň kreuje povinnosť štatutárneho orgánu podať v zákonnej lehote návrh na vyhlásenie konkurzu v súlade s § 11 ods. 2 ZKR?

b) Má inštitút zodpovednosti štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas podľa § 11a ZKR charakter, tzv. subsidiarity (t.j. prostriedku ultima ratio) vo vzťahu k iným právnym nástrojom slúžiacim na uspokojenie pohľadávky veriteľa (napr. konkurznému konaniu, exekučnému konaniu atď.)?

c) Je účelom a zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas podľa § 11a ZKR sankcionovať konateľa aj za predpokladu, že pohľadávka veriteľa nebola/nemohla byť uspokojená inak (napr. v konkurznom, exekučnom, či inom obdobnom konaní), a to aj pri včasnom podaní, tzv. dlžníkeho návrhu na vyhlásenie konkurzu?

d) Je potrebné ustanovenie § 11 a ods. 3 ZKR interpretovať tak, že úlohou súdu je skúmať, ako by pohľadávka veriteľa bola uspokojená v konkurznom konaní, ak by návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný včas, a ako bola uspokojená v konkurznom konaní (resp. v exekúcii) pri oneskorenom podaní návrhu?

7.1. Vo vzťahu k argumentácii dovolateľa k ním tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu predmetných otázok dovolací súd odkazuje na nižšie v bodoch 31. a nasl. uvedené odôvodnenie svojho uznesenia.

8. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správny a popiera všetky v dovolaní uvedené dovolacie dôvody, v dôsledku čoho toto považuje za právne nedôvodné. Žalobca má za preukázané, že na riešenie všetkých zásadných žalovaným rozporovaných právnych problémov súdy prvého a druhého stupňa dali vo svojich rozsudkoch jasnú a zreteľnú odpoveď a odôvodnenie napadnutého rozsudku preto spĺňa všetky zákonné náležitosti. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

10. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. d) a f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d), a ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sa strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f). Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania i z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. d) CSP

13. Podľa § 420 písm. d) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. d) CSP dovolateľ odvodzuje od svojho presvedčenia, že v predmetnom spore existuje podľa neho neodstrániteľná prekážka konania v podobe impedimentum rei iudicatae. Tvrdí, že absenciu základného hmotnoprávneho predpokladu nevyhnutného pre naplnenie zodpovednosti žalovaného za škodu (porušenie povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas) bolo možné vyabstrahovať už z výsledkov konkurzného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 37K/8/2019, v ktorom tak predbežná správkyňa, ako ani konkurzný súd nekonštatovali oneskorené podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu zo strany žalovaného ako povinnej osoby, z ktorého dôvodu žalovaný považuje túto otázku (nedôvodnosti aplikácie ust. § 11 ods. 2 ZKR, ako aj následnú nemožnosť vyvodenia zodpovednosti voči žalovanému podľa ust. § 11a ods. 2 ZKR) za vyriešenú s konečnou platnosťou v zmysle ust. § 230 CSP, v dôsledku čoho zakladá rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14. mája 2019 č. k. 37K/8/2019-144 prekážku rei iudicatae.

13.1. Dovolací súd konštatuje, že argumentácia dovolateľa vychádza z úplne nesprávnej premisy. V zmysle právnej teórie je prekážka právoplatne rozhodnutej veci vymedzená dvoma kategóriami, a to totožnosťou predmetu a totožnosťou osôb (strán). V prejednávanom spore nie je splnená ani jedna z vyššie uvedených podmienok prekážky právoplatne rozhodnutej veci. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 37K/8/2019 rozhodoval súd o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, nie o nároku žalobcu voči žalovanému na náhradu škody spôsobenej nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas, z ktorého dôvodu nie je daná totožnosť predmetu konania a totožnosť strán sporu, ktorá je nevyhnutná pre kladný záver o existencii prekážky právoplatne skončenej veci. Dovolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, keď tento uviedol, že ani prípadné posudzovanie predbežnej otázky v inom konaní nemôže predstavovať prekážku res iudicata pre rozhodovaný spor.

13.2. Dovolací súd navyše k argumentácii dovolateľa, že absenciu porušenia povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas bolo možné vyabstrahovať už z výsledkov konkurzného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 37K/8/2019, v ktorom tak predbežná správkyňa, ako ani konkurzný súd nekonštatovali oneskorené podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu zo strany žalovaného ako povinnej osoby dodáva, že v konkurznom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 37K/8/2019 ustanovená predbežná správkyňa, a ani konkurzný súd v uznesení o zastavení konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka zo dňa 14. mája 2019 sp. zn. 37K/8/2019, sa nezaoberali otázkou, či žalovaný podal návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka včas, prípadne, či žalovaný túto povinnosť porušil, a či mu vznikla alebo nevznikla povinnosť zaplatiť „zákonnú“ zmluvnú pokutu vo výške 12 500 eur.

13.3. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti dovolateľom namietanej prekážky právoplatne rozhodnutej veci (prekážky res iudicata), v dôsledku čoho konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. d) CSP.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP

14. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a)

zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou Slovenskej republiky zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

15. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

16. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikaturou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t.j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatury všeobecných súdov, ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

17. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte k dovolacím námietkam žalovaného považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021).

18. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

18.1. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie

a náležite, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, naplnia ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

19. Dovolateľ v dovolaní namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho hodnotenia dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov, nepreskúmateľnosti a svojvoľnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

19.1. Namieta nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií tvrdiac, že tieto sa dostatočne nevysporiadali s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa okamihu vzniku úpadku dlžníka vo forme predĺženia, včasnosti podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, o neexistencii úpadku dlžníka vo forme predĺženia v roku 2017, existencii osobitného liberačného dôvodu spočívajúceho v dobrej viere konateľa, vykonaním záchranných opatrení, ako ani s vyhodnotením konania žalovaného v kontexte požiadavky náležitej odbornej starostlivosti, či s výškou (existenciou) spôsobenej škody v kontexte vykonaného dokazovania.

Vytýka súdu, že v jeho rozhodnutí absentuje odpoveď na otázku, aké dôkazné prostriedky mal žalovaný predložiť, aby došlo k zmene dôkaznej situácie a následnému preukázaniu, že žalovaný splnil liberačný dôvod v podobe konania s odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 74a ods. 5 písm. a) ZKR.

Vytýka odvolaciemu súdu, že nedostatočne zdôvodnil svoj záver, keď negoval tvrdenia žalovaného o realizácii záchranných opatrení.

Za nesprávnu a v rozpore s vykonaním dokazovaním hodnotí žalovaný úvahu súdov, podľa ktorej dlžníkovi zo Zmluvy o spolupráci zo dňa 17. februára 2016 s A. P. neplynie žiadny majetkový prospech.

20. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (II. ÚS 302/2019-44 zo dňa 20. februára 2020, ods. 17).

21. Najvyšší súd vo vzťahu ku konkrétnym námietkam dovolania, ktorého prípustnosť žalovaný odvodzuje od ust. § 420 písm. f) CSP uvádza, že už z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako i z naň nadväzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že súdy sa náležite zaoberali argumentmi žalovaného o okamihu vzniku úpadku dlžníka vo forme predĺženia, včasnosti podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, o neexistencii úpadku dlžníka vo forme predĺženia v roku 2017, existencii osobitného liberačného dôvodu spočívajúceho v dobrej viere konateľa, vykonania záchranných opatrení, ako aj s vyhodnotením konania žalovaného v kontexte požiadavky náležitej odbornej starostlivosti.

21.1. Odvolací súd sám v bode 108. a nasl., ako i v bode 113. a nasl. odôvodnenia svojho rozhodnutia skonštatoval, že už súd prvej inštancie sa dostatočne vyčerpávajúco v bodoch odôvodnenia 17., 18., 19., 20. a 21. zaoberal vznikom predĺženia spoločnosti DeePro s.r.o., správne posúdil, že žalovaný sa dostal do úpadku už v roku 2017, čo je jednoznačne preukázané aj zo spisového materiálu. Konateľ úpadcu - žalovaný, sa mohol o predĺžení spoločnosti dozvedieť najneskôr zostavením účtovnej závierky dlžníka za rok 2017, teda dňa 15. júna 2018. Ako vyplýva okrem iného aj z konkurzného spisu, žalovaný podal v mene dlžníka návrh na vyhlásenie konkurzu až dňa 27. februára 2019, v dôsledku čoho bola porušená povinnosť stanovená zákonodarcom v ustanovení § 11 ods. 2 ZKR teda, podať návrh v lehote 30-tich dní od splnenia definície predĺženia, v tomto prípade najneskôr do 15. júla 2018. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na podklade informácií dostupných žalovanému v danom

čase mohlo a malo byť žalovanému pri zachovaní odbornej starostlivosti zrejmé, že spoločnosť je predĺžená.

21.2. Ohľadom žalovaným tvrdených záchranných opatrení okresný súd rovnako vysvetlil, že zo strany žalovaného nebolo preukázané, že by dlžník v roku 2018 uzavrel akékoľvek zmluvy, na základe ktorých by mohol získať majetkové plnenie, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávky jeho veriteľov (vrátane judikovanej pohľadávky žalobcu) a na základe, ktorých by sa snažil prekonať úpadok dlžníka (obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o.) vo forme predĺženia. Akýkoľvek takýto zmluvný vzťah uzavretý dlžníkom (resp. žalovaným v rámci konania v mene dlžníka) nevyplýval ani zo zmluvného prehľadu, ktorý dlžník priložil k návrhu na vyhlásenie konkurzu dňa 27. februára 2019. Okresný i odvolací súd rovnako dostatočne zdôvodnili, že nie je zrejmé, aké plnenie mal zo zmluvnej spolupráce na základe zmluvy o spolupráci uzatvorenej medzi dlžníkom a L. P. zo dňa 17. februára 2016 žalovaný získať, keďže dlžník ju uzatváral v postavení objednávateľa, t.j. v postavení subjektu, na strane ktorého vznikne druhej zmluvnej strane po poskytnutí jej plnenia povinnosť zaplatiť druhej zmluvnej strane dohodnutú odmenu. Navyše, súd poukázal na to, že predmetná zmluva bola uzatvorená vo februári 2016, t.j. predtým, ako sa dlžník dostal do úpadku a to ako, tzv. rámcová zmluva, čo vyplýva zo znenia článku V, bod 5.1 zmluvy, pričom i z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. novembra 2016 sp. zn. 3Obdo/61/2016 vyplýva, že rámcová zmluva nezakladá záväzkový vzťah, pohľadávky a záväzky zmluvných strán z nej teda nevznikajú. Okresný súd, ako i odvolací súd v bode 112. svojho odôvodnenia rovnako dostatočne zdôvodnil, prečo nezohľadnil odkaz ani na zmluvnú spoluprácu dlžníka so žalobcom, keďže vzhľadom na súdne konanie a následne exekučné konanie iniciované žalobcom voči dlžníkovi je zrejmé, že v roku 2018 už takáto zmluvná spolupráca nebola reálna.

21.3. Nemožno súhlasiť s dovolateľom ani v tvrdení, že by sa súdy náležite nezaoberali argumentmi žalovaného o včasnosti podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Tu okresný súd vychádzal práve z tvrdenia žalovaného obsiahnutého v odpore, v zmysle ktorého predĺženie dlžníka - ako to predpokladá zákon v ustanovení § 3 ods. 3 zákona o konkurze - vyplývalo už z riadnej účtovnej závierky dlžníka za rok 2017 (bod 20. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu) a za právne irelevantné označil tvrdenie žalovaného, že o vykonateľnom platobnom rozkaze Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 7. novembra 2017 sp. zn. 6Up/402/2017 sa dozvedel až v priebehu januára 2018, keďže objektívne sa pri konaní s odbornou starostlivosťou mohol a mal o ňom dozvedieť najneskôr dňom, ktorý sa považuje za deň jeho doručenia dlžníkovi podľa zákona o e-Governmente.

21.4. Ohľadom argumentácie dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu k vyhodnoteniu konania žalovaného v kontexte požiadavky náležitej odbornej starostlivosti dovolací súd poukazuje na bod 26. a nasl. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, kde tento podrobne vysvetlil, prečo v prípade žalovaného nie je možné uvažovať o tom, že v čase, keď sa dlžník dostal do úpadku, postupoval v súlade s odbornou starostlivosťou, ako to predpokladá zákon v ustanovení § 7 ZKR. Uzavrel, že akákoľvek iná osoba (ktorá by bola v postavení žalovaného) po zistení, že bola ukončená zmluvná spolupráca dlžníka so žalobcom na projekte STEIN2, ktorá predstavovala významný projekt dlžníka a významný zdroj príjmov dlžníka, osobitne pri zohľadnení vzniku povinnosti dlžníka zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu, by buď podala návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka s odkazom na rozsah majetku dlžníka a jeho záväzkov, alebo by vyvinula aktívne konanie s cieľom nadviazať zmluvnú spoluprácu s inými subjektmi, aby dlžník získal dostatočné finančné prostriedky jednak na uspokojenie judikovanej pohľadávky žalobcu (a na súčasné splnenie ostatných splatných záväzkov dlžníka) a jednak na ďalšie fungovanie dlžníka. Žalovaný v priebehu roku 2018 (osobitne po zostavení účtovnej závierky dlžníka za rok 2017), kedy už mal vedomosť o exekučnom konaní iniciovanom žalobcom a o nemožnosti pokračovania ďalšej zmluvnej spolupráce so žalobcom, však vyššie naznačeným spôsobom nepostupoval a nepreukázal, že by vyvinul akúkoľvek aktivitu smerujúcu k zabezpečeniu ďalšej ekonomickej činnosti dlžníka, keďže v rozhodnom období neuzatvoril v mene dlžníka žiadnu novú zmluvnú spoluprácu, na základe ktorej by mohol dlžník získať príjem potrebný na prekonanie úpadku (vrátane uspokojenia judikovanej pohľadávky žalobcu).

21.5. K námietke dovolateľa o zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k tvrdenej existencii

osobitného liberačného dôvodu spočívajúceho v dobrej viere konateľa, dovolací súd opätovne poukazuje na rozhodnutie okresného súdu (bod 15. a nasl.) ako i bod 114. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, kde tento uviedol, že za konanie s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti, je potrebné považovať také konanie konateľa, ktorý v prípade zistenia predĺženia spoločnosti podá v mene spoločnosti dlžnícky návrh na vyhlásenie konkurzu, ak neuskutoční iné úkony zamerané na to, aby spoločnosť úpadok vo forme predĺženia odvrátila, alebo prekonala. Následne skonštatoval, že za konanie s odbornou starostlivosťou nie je možné považovať pasívne konanie žalovaného, ak pri svojom rozhodovaní (a pri plnení zákonných povinností) nezohľadnil všetky informácie, o ktorých mal, alebo musel mať vedomosť, a ktoré mohli mať vplyv na povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Pokiaľ žalovaný namietal, že tým, že súd nevypočul konateľa žalovaného, strana nemohla podporne poukázať na liberačný dôvod spočívajúci v dobrej viere konateľa, k uvedenému i dovolací súd konštatuje, že výsluch strany je len fakultatívnym dôkazným prostriedkom (vid nižšie v bode 24. tohto uznesenia).

22. Pokiaľ dovolateľ vytýka súdom, že v ich rozhodnutí absentuje odpoveď na otázku, aké dôkazné prostriedky mal žalovaný predložiť, aby došlo k zmene dôkaznej situácie a následnému preukázaniu, že žalovaný splnil liberačný dôvod v podobe konania s odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 74a ods. 5 písm. a) ZKR, tu dovolací súd poukazuje na bod 109. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, kde tento rovnako, ako okresný súd v bode 28.1. rozhodnutia uviedol, že výsluch strany je len fakultatívnym dôkazným prostriedkom, teda je na uvážení súdu, či je ho potrebné vykonať, no v prípade, ak súd nevyhoví návrhu na vykonanie fakultatívneho dôkazného prostriedku, je jeho povinnosťou sa s tým vo svojom rozhodnutí aj náležite vysporiadať. Odvolací súd následne správne skonštatoval, že okresný súd postupoval v intenciách vyššie uvedeného, ktorý záver dostatočne i odôvodnil v bode 28. odôvodnenia, kde uviedol, že v danom prípade boli predložené listinné dôkazy a obsah pripojeného konkurzného spisu, teda nebolo potrebné preukazovať tvrdené skutočnosti inak, teda výsluchom strany.

22.1. Dovolací súd dodáva, že predmetné konanie je sporovým konaním a dôkazné bremeno spojené s existenciou liberačného dôvodu v zmysle ust. § 11a ods. 5 ZKR spočívajúceho v konaní s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 74a ods. 5 písm. a) ZKR, ktorá by žalovaného zbavila zodpovednosti, leží výlučne na žalovanom, a teda súd prvej inštancie nebol povinný uvádzať v rozsudku, aké dôkazné prostriedky mal žalovaný predložiť. Aj podľa rozhodovacej praxe je účastník subjektom zodpovedným za preukázanie svojich tvrdení v sporovom konaní (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 35/2015). Nakoľko dôkazné bremeno ležalo na žalovanom, ktorý však existenciu liberačných dôvodov nepreukázal, súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobcu v súlade s aplikovateľným právom.

3. Najvyšší súd, zaoberajúc sa všetkými dovolacími námietkami žalovaného, však ako dôvodnú vzhliadol námietku dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho, ako i okresného súdu a nedostatku v procese ich dokazovania, keď žalovaný tvrdí, že vo veci konajúce súdy sa s výškou (existenciou) spôsobenej škody v kontexte vykonaného dokazovania nezaoberali v dostatočnej miere.

23.1. Vo vzťahu k výške škody, okresný súd zdôvodnil, že s poukazom na znenie žalobného návrhu vychádzal z ustanovenia § 11a ods. 3 zákona o konkurze. Vychádzal zo skutočnosti, že žalobcovi vznikla škoda v rozsahu, v akom mal voči dlžníkovi nevymoženie pohľadávky ku dňu právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14. mája 2019 sp. zn. 37K/8/2019 o zastavení konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka (t.j. k 7. júnu 2019), ktorú vymáhal v exekučnom konaní. V zmysle žalobcom predloženého potvrdenia súdneho exekútora JUDr. Libora Samca zo dňa 13. augusta 2019 mal súd preukázané, že nevymožení zostatok pohľadávky žalobcu (vrátane jej príslušenstva a trov konania) k 7. júnu 2019 bol vo výške 22 678,88 eura, teda žalobcovi vznikla škoda spôsobená porušením povinnosti žalovaného vyplývajúcej mu z ustanovenia § 11 ods. 2 (v spojení s § 11a ods. 1) zákona o konkurze vo výške 22 678,88 eura (bod 24. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu).

23.2. Najvyšší súd nie je sám oprávnený vykonávať dokazovanie, ale je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Preto otázka skutkových zistení, ako aj otázka bremena tvrdenia

pri posudzovaní skutkového stavu môže byť predmetom dovolacieho konania len výnimočne, pokiaľ je preskúmanému rozhodnutiu súdu možné pripísať atribút arbitrárnosti, ktorý môže byť naplnený i hodnotením dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 51/2020) alebo pokiaľ je odôvodnenie rozhodnutia extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, a preto je logická, funkčná a teleologická konzistentnosť hodnotenia dôkazov preskúmateľná aj v dovolacom konaní podľa § 420 písm. f) CSP (III. ÚS 104/2022). Skutočnosť, že odvolací, ako i okresný súd postupom v zmysle ust. § 11a ods. 3 zákona o konkurze vychádzali pri svojom závere o výške škody výlučne zo skutočnosti, že žalobcovi vznikla škoda v takom rozsahu, v akom mal voči dlžníkovi nevymožennú pohľadávku ku dňu právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14. mája 2019 sp. zn. 37K/8/2019 o zastavení konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka, podľa dovolacieho súdu uvedenú výnimočnosť postupu dovolacieho súdu plne opodstatňuje, pričom odvolací súd poukazuje zároveň i na skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu (ako i súdu prvej inštancie) je v tejto časti nedostatočne odôvodnené. Dovolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade sa jedná o vyvrátenú domnienku (viď nižšie v bode 36. a nasl. odôvodnenia tohto rozhodnutia), avšak s inou prípadnou výškou škody sa súd napriek námietkam žalovaného nevysporiadal. Z pohľadu dovolacieho súdu predstavovala odvolacia argumentácia dovolateľa „podstatné tvrdenia uvedené v odvolaní“ (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP), a na ktoré mal dať, avšak - ako je zrejmé z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku - nedal „špecifickú odpoveď“. Posúdenie veci odvolacím súdom sa teda v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z hľadiska žalovaným predostretej argumentácie neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých, pre vec skutkovo a právne relevantných otázok.

24. Najvyšší súd z uvedených dôvodov konštatuje, že zistil naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, čím je založená aj dôvodnosť dovolania žalovaného.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP

25. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalovaného prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd uvádza nasledovné:

26. Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne sekundárnym záverom dovolacieho súdu je, že dovolanie je aj dôvodné (opodstatnené). Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému primárnemu záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých záverov; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok bez ďalšieho odmietnuť.

27. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 CSP v spojení s ust. § 432 ods. 1, 2 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

28. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu

záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

29. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 CSP).

30. Dovolateľ opierajúci prípustnosť svojho dovolania o ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP zastáva názor, že vo veci konajúce súdy aplikovali síce relevantnú právnu úpravu, avšak striktnie formalisticky v neprospech žalovaného, a nie teleologicky v súlade s ich účelom. Má zato, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia nasledujúcich právnych otázok:

30.1. Má sa § 3 ods. 3 ZKR interpretovať tým spôsobom, že akákoľvek výška záporného vlastného imania a priori automaticky indikuje všeobecne akceptovateľný záver o úpadku dlžníka vo forme predĺženia, v dôsledku čoho zároveň kreuje povinnosť štatutárneho orgánu podať v zákonnej lehote návrh na vyhlásenie konkurzu v súlade s § 11 ods. 2 ZKR?

30.2. Má inštitút zodpovednosti štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas podľa § 11a ZKR charakter, tzv. subsidiarity (t.j. prostriedku ultima ratio) vo vzťahu k iným právnym nástrojom slúžiacim na uspokojenie pohľadávky veriteľa (napr. konkurznému konaniu, exekučnému konaniu atď.)?

30.3. Je účelom a zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas podľa § 11a ZKR sankcionovať konateľa aj za predpokladu, že pohľadávka veriteľa nebola / nemohla byť uspokojená inak (napr. v konkurznom, exekučnom, či inom obdobnom konaní), a to aj pri včasnom podaní, tzv. dlžníckeho návrhu na vyhlásenie konkurzu?

30.4. Je potrebné ustanovenie § 11 a ods. 3 ZKR interpretovať tak, že úlohou súdu je skúmať, ako by pohľadávka veriteľa bola uspokojená v konkurznom konaní, ak by návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný včas, a ako bola uspokojená v konkurznom konaní (resp. v exekúcii) pri oneskorenom podaní návrhu?

31. Vo vzťahu k prvej dovolacej otázke má žalovaný za to, že posudzovanie eventuálneho úpadku vo forme predĺženia nemožno realizovať výhradne na základe účtovného stavu, či izolovaním relevantných skutočností v celej šírke posudzovanej problematiky, vrátane reflektovania očakávaných výsledkov ďalšej správy majetku, či ďalšieho prevádzkovania podniku. Akcentuje, že dlžník v rozhodnom čase (r. 2017) dosiahol tržby vo výške 33 730 eur, v dôsledku čoho predstavuje pomer hodnoty záporného vlastného imania vo výške 3 548 eur a tržieb v rozhodnom čase 10,5%. Uviedol, že účtovný stav dlžníka k 31. decembru 2017 (t.j. 3 548 eur) nemožno klasifikovať ako úpadok vo forme predĺženia, reflektoval i na svoj priaznivý hospodársky vývoj v predchádzajúcom období a svoju schopnosť v nasledujúcich mesiacoch záporný stav vyrovnať, s poukazom na zanedbateľný pomer medzi hodnotou záporného vlastného imania a výškou výnosov z podnikania za rozhodné obdobie. Nesúhlasí so záverom súdov o úpadku dlžníka už v období kalendárneho roka 2017. Súdy podľa dovolateľa nesprávne vec právne posúdili, keď na zistený skutkový stav nesprávne aplikovali § 3 ods. 3 ZKR upravujúci úpadok dlžníka vo forme predĺženia, hoci z argumentácie dovolateľa je podľa neho zrejmé, že v danom období sa v úpadku vo forme predĺženia nenachádzal.

31.1. Vo vzťahu k druhej dovolacej otázke v kontexte medzi účelom a zmyslom ust. § 11a ZKR a iných právnych nástrojov slúžiacich na uspokojenie pohľadávok veriteľov dovolateľ uviedol, že žalobcovi ako veriteľovi nevznikla škoda konaním žalovaného a už vôbec nie vo výške judikovanej pohľadávky. Dovolateľ je presvedčený, že to bol žalobca, ktorý prispel k tomu, že jeho judikovaná pohľadávka nebola uspokojená v konkurznom konaní, nakoľko nekonal v súlade so zásadou právo patrí bdelym. Dovolateľ

tvrdí, že pokiaľ mal žalobca za to, že žalovaný porušil povinnosť podať dlžnícky návrh včas, mohol závery konkurzného súdu podrobiť prieskumu iniciovaním odvolacieho konania. Tvrdí, že iniciovanie odvolacieho prieskumu veriteľom (revízie konkurzného konania) je v súlade s celkovým účelom konkurzného konania upraveným v ZKR, ktorým je v zmysle § 1 ZKR vyriešiť úpadok dlžníka speňažením jeho majetku s cieľom kolektívneho uspokojenia veriteľov. Nakoľko z dikcie § 11a ods. 3 ZKR podľa dovolateľa vyplýva, že náhrady škody v zmysle insolvenčných predpisov sa môže veriteľ domáhať iba v rozsahu, v akom jeho pohľadávka nebola uspokojená inter alia po zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku dlžníka, považuje dovolateľ za neakceptovateľné, že súdy v predmetnej veci, s ohľadom na pasívne správanie žalobcu, ktorý nepodrobil závery konkurzného súdu revízii a znemožnil tak uspokojenie svojej pohľadávky (aspoň sčasti), priznali žalobcovi uplatnený nárok v celej požadovanej výške. Podľa dovolateľa teda s ohľadom na uvedené vo veci konajúce súdy nesprávne právne posúdili predmetnú vec, keď žalobcovi priznali škodový nárok v celom rozsahu, teda nesprávne interpretovali § 11a ods. 3 ZKR, keďže v konaní podľa názoru dovolateľa nebolo spoľahlivo preukázané, že by konaním žalovaného vznikla žalobcovi škoda v danom rozsahu, resp. bolo preukázané, že žalobca svojou pasivitou výrazne znemožnil dosiahnutie uspokojenia svojej pohľadávky iným právnym nástrojom.

31.2. Vo vzťahu k tretej a štvrtej dovolacej otázke dovolateľ uvádza, že vznik skutočnej škody veriteľa nesporne musí byť v kauzálnej súvislosti s včasným nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. V predmetnej veci bolo podľa neho úlohou súdov skúmať, akoby bola pohľadávka veriteľa uspokojená, ak by dlžník návrh na vyhlásenie konkurzu podal včas, a ako bola v skutočnosti pohľadávka žalobcu uspokojená v konkurznom konaní pri údajne oneskorenom podaní návrhu. Dovolateľ je toho názoru, že podstatou a zmyslom nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 11a ZKR je sankcionovanie štatutárnych orgánov obchodných spoločností iba v prípade, keď po porušení povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu sa výrazne znížila equita (majetok) dlžníka, čo malo priamy vplyv na uspokojenie pohľadávok veriteľov. Resp., ak je z obsahu spisu zrejmé, že ani pri včasnom podaní dlžníckeho návrhu na vyhlásenie konkurzu by nedošlo k vyššiemu uspokojeniu pohľadávky veriteľa (v porovnaní s údajne oneskorene podaným návrhom dlžníka), v celom rozsahu podľa dovolateľa absentuje škodový nárok. Dovolateľ tvrdí, že s ohľadom na výsledky exekučného konania prebiehajúceho už od 21. decembra 2017 je nesporné, že k vyššiemu uspokojeniu pohľadávky žalobcu by nedošlo ani za predpokladu, ak by žalovaný podal návrh na vyhlásenie konkurzu včas, a teda nie je možné tvrdiť, že na strane žalobcu vznikla škoda.

32. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 CSP), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu, a či ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje príslušné zákonné ustanovenie. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je teda uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu. Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 CSP nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 CSP.

33. Všeobecne platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

33.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej

dovolání.

33.2. Dovolací soud uvádá, že odpověď na první dovolatelům položenou otázku z hlediska rozhodnutí soudů nebola rozhodující a klíčová.

34. Dovolací soud vo vztahu k prvej dovolateľom nastolenej otázke poukazuje na ust. § 3 ods. 3 ZKR, veta druhá a tretia (Pri stanovení hodnoty závazkov a hodnoty majetku sa vychádza z účtovníctva alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom, ktorý má pred účtovníctvom prednosť a prihliadne sa aj na očakávateľné výsledky ďalšej správy majetku, prípadne očakávateľné výsledky ďalšieho prevádzkovania podniku, ak možno so zreteľom na všetky okolnosti odôvodnene predpokladať, že bude možné v správe majetku alebo v prevádzkovaní podniku pokračovať.) a súčasne na uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 5Ndob/27/2023 zo dňa 25. októbra 2023 a dodáva, že v danom prípade súdy nevychádzali len z účtovníctva, ale i z obratu spoločnosti, ako aj uzavretých zmlúv a prípadnej možnosti dlžníka prekonať úpadok, teda prihliadali i na možné očakávateľné výsledky ďalšej správy majetku, prípadne očakávateľné výsledky ďalšieho prevádzkovania podniku. Závery súdov žalovaný nespochybnil, z hľadiska posúdenia argumentácie dovolateľa sa jedná predovšetkým o samotný jeho nesúhlas so záverom súdov o úpadku dlžníka už v období kalendárneho roka 2017. K uvedenému najvyšší súd pripomína, že samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľom prvá nastolená otázka tak, ako je sformulovaná, nepredstavuje právnu otázku zameranú na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 CSP spôsobom zadaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale jedná sa o skutkovú otázku, ktorú dovolací súd nie je oprávnený riešiť.

34.1. Dovolateľ kladie otázku, či sa má § 3 ods. 3 ZKR interpretovať tým spôsobom, že akákoľvek výška záporného vlastného imania a priori automaticky indikuje všeobecne akceptovateľný záver o úpadku dlžníka vo forme predĺženia, pričom namietá, že posudzovanie úpadku vo forme predĺženia nemožno realizovať výhradne na základe účtovného stavu tvrdiac, že v rozhodnom čase (r. 2017) dosiahol tržby vo výške 33 730 eur, pričom účtovný stav dlžníka k 31. decembru 2017 (t.j. 3 548 eur) nemožno klasifikovať ako úpadok vo forme predĺženia. Dovolací súd uvádza, že dovolateľom nastolená otázka je vo vztahu k záverom súdom absolútne hypotetická. Podľa ust. § 3 ods. 3 ZKR, predĺžený je ten, kto je povinný viesť účtovníctvo podľa osobitného predpisu, má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku. Pri stanovení hodnoty záväzkov a hodnoty majetku sa vychádza z účtovníctva alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom, ktorý má pred účtovníctvom prednosť a prihliadne sa aj na očakávateľné výsledky ďalšej správy majetku, prípadne očakávateľné výsledky ďalšieho prevádzkovania podniku, ak možno so zreteľom na všetky okolnosti odôvodnene predpokladať, že bude možné v správe majetku alebo v prevádzkovaní podniku pokračovať. Z rozhodnutí vo veci konajúcich súdov jednoznačne vyplýva, že dlžník mal už k 31. decembru 2017 viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahovala hodnotu jeho majetku. Z tvrdení žalovaného vyplýva, že suma predpokladaných záväzkov pre účely posúdenia predĺženia bola 15 665 eur, avšak vzhľadom na výšku pohľadávky priznanej žalobcom proti dlžníkovi platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 7. novembra 2017 sp. zn. 6Up/402/2017, a ktorý sa stal vykonateľným dňa 9. decembra 2017 (ktorá mala byť zohľadnená v riadnej účtovnej závierke dlžníka za rok 2017), je zrejmé, že žalovaný predmetnú judikovanú pohľadávku žalobcu s poukazom na jej výšku (19 000 eur s príslušenstvom a trovami konania) pri určení pri záväzkov dlžníka a predpokladaného majetku a záväzkov k 31. decembru 2017 nezohľadnil a do účtovnej závierky nezahrnul. Z uvedeného bolo podľa vo veci konajúcich súdov zrejmé, že predpokladaný rozdiel majetku a záväzkov dlžníka k 31. decembru 2017 bol vyšší ako žalovaným tvrdená hodnota 3 548 eur, ktorá už sama o sebe nasvedčovala predĺženie dlžníka. Reálne bol rozdiel majetku a záväzkov dlžníka k 31. decembru 2017 v zápornej výške minimálne 25 060,57 eura, ktorý s poukazom na rozsah obratu dlžníka, jeho zmluvné vzťahy a majetok jednoznačne deklaruje predĺženie dlžníka (obchodnej spoločnosti DeePro s.r.o.) už v roku 2017 (k 31. decembru 2017), keby pri zostavení riadnej účtovnej závierky boli zohľadnené všetky záväzky dlžníka, o ktorých mal mať dlžník, resp. žalovaný ako jeho konateľ, vedomosť. Uvedené tvrdenie žalovaného preto

nemôže byť kľúčovým vo vzťahu k právnomu posúdeniu veci zo strany vo veci konajúcich súdov. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že dovolanie žalovaného je v časti žalovaným namietanej prvej dovolacej otázky v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP procesne neprípustné.

35. Iná situácia nastáva vo vzťahu k tretej a štvrtej nastolenej otázke. Pokiaľ dovolateľ formuloval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (ako i súdu prvej inštancie), v dovolaní uviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uviedol tiež, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, pričom nebolo zistené, že by išlo o právnu otázku, ktorá by v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu bola vyriešená ustálené, považoval dovolací súd za splnené podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 432 ods. 1 a 2 CSP z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

35.1. V tretej a štvrtej dovolacej otázke sa žalovaný pýta, či je účelom a zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas podľa § 11a ZKR sankcionovať konateľa aj za predpokladu, že pohľadávka veriteľa nebola/nemohla byť uspokojená inak (napr. v konkurznom, exekučnom, či inom obdobnom konaní), a to aj pri včasnom podaní tzv. dlžníckeho návrhu na vyhlásenie konkurzu a ďalej, či je potrebné ustanovenie § 11a ods. 3 ZKR interpretovať tak, že úlohou súdu je skúmať, ako by pohľadávka veriteľa bola uspokojená v konkurznom konaní, ak by návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný včas, a ako bola uspokojená v konkurznom konaní (resp. v exekúcii) pri oneskorenom podaní návrhu. Bolo podľa žalovaného úlohou súdov skúmať, ako by bola pohľadávka veriteľa uspokojená, ak by dlžník návrh na vyhlásenie konkurzu podal včas, a ako bola v skutočnosti pohľadávka žalobcu uspokojená v konkurznom konaní pri údajne oneskorenom podaní návrhu. Dovolateľ je toho názoru, že podstatou a zmyslom nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 11a ZKR je sankcionovanie štatutárnych orgánov obchodných spoločností iba v prípade, keď po porušení povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu sa výrazne znížila equita (majetok) dlžníka, čo malo priamy vplyv na uspokojenie pohľadávok veriteľov. Resp., ak je z obsahu spisu zrejmé, že ani pri včasnom podaní dlžníckeho návrhu na vyhlásenie konkurzu by nedošlo k vyššiemu uspokojeniu pohľadávky veriteľa (v porovnaní s údajne oneskorene podaným návrhom dlžníka), v celom rozsahu podľa dovolateľa absentuje škodový nárok.

35.2. Odvolací súd v bode 116. odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na zámer zákonodarcu pri novele ustanovení zodpovednosti za škodu štatutárnych orgánov, aby osoba povinná podať v mene dlžníka návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorá nesplní svoju povinnosť v určenej lehote, zodpovedala všetkým veriteľom dlžníka za spôsobenú škodu, ktorá bude predstavovať sumár všetkých ich neuspokojených pohľadávok. Odvolací súd sa následne stotožnil so záverom okresného súdu, ktorý vo vzťahu k výške škody uviedol, že postupom v zmysle ust. 11a ods. 3 ZKR vychádzal zo skutočnosti, že žalobcovi vznikla škoda v rozsahu, v akom mal voči dlžníkovi nevymožennú pohľadávku ku dňu právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14. mája 2019 sp. zn. 37K/8/2019 o zastavení konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka (t.j. k 7. júnu 2019), ktorú vymáhal v exekučnom konaní. S uvedeným sa dovolací súd nemôže stotožniť, pričom zdôrazňuje nasledovné:

36. Podľa ust. § 11a ods. 3 ZKR, ak sa nepreukáže iná výška škody, predpokladá sa, že veriteľovi vznikla škoda v rozsahu, v akom pohľadávka veriteľa nebola uspokojená po zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku dlžníka, zrušení konkurzu vyhláseného na majetok dlžníka pre nedostatok majetku alebo ukončení exekúcie alebo obdobného vykonávacieho konania vedeného voči dlžníkovi pre nedostatok majetku.

36.1. Právo na náhradu škody má veriteľ, na ktorom je dôkazné bremeno o tom, že mu škoda vznikla. Tak, ako bolo uvedené, zákon neuvažuje s tým, že konkurzné konanie sa skončí po splnení rozvrhu výťažku. V tomto prípade musí veriteľ preukázať, že pohľadávku si riadne a včas prihlásil a jeho pohľadávka bola zistená. Škoda predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú získal na základe rozvrhu výťažku a sumou, ktorú by bol získal, ak by návrh na vyhlásenie konkurzu bol podaný včas. V ostatných prípadoch, keď konkurz nebol skončený po splnení rozvrhu výťažku alebo návrh na vyhlásenie konkurzu nebol vôbec podaný, zákon formuluje vyvrátiteľnú domnienku, podľa ktorej výška

škody predstavuje pohľadávku, ktorá po skončení konaní uvedených v ods. 3 nebola uspokojená. Pretože ide o vyvrátiteľnú domnienku, tak dlžník, ako aj veriteľ môžu preukazovať, že výška škody je iná. Vyvrátiteľnú domnienku ohľadne výšky škody nie je problém aplikovať v tých prípadoch, keď bolo vedené exekučné, alebo iné obdobné vykonávacie konanie. Toto konanie bolo vedené pre určitú pohľadávku, ktorej svedčil exekučný titul, resp. v tom konaní mohli byť prihlásené aj pohľadávky iných veriteľov. Iné to bude v konkurznom konaní, ktoré bolo zastavené pre nedostatok majetku. Toto konanie mohlo byť začaté tak na návrh veriteľa, ako aj dlžníka. Do vyhlásenia konkurzu je okruh veriteľov identifikovaný v dlžníckom návrhu vo forme prílohy a pri veriteľskom návrhu v rozsahu stanovenom v § 12. Vzhľadom na to, že konkurz nebol vyhlásený, prihlasovanie pohľadávok veriteľov sa nemohlo začať. Po zrušení konkurzu pre nedostatok majetku závisí miera identifikácie veriteľov a ich pohľadávok od štádia konkurzného konania, v ktorom bolo toto konanie zastavené. Na osobe, ktorá bola povinná podať návrh na vyhlásenie konkurzu, je dôkaz opaku, pretože môže preukázať, že v dôsledku včasného nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu nevznikla veriteľovi škoda vo výške nezaplatenej pohľadávky alebo mu vznikla iná škoda. Povinná osoba môže preukázať, že aj keby bol včas podaný návrh na vyhlásenie konkurzu, uspokojenie veriteľov by bolo rovnaké, alebo by síce bolo vyššie, ale nie v plnom rozsahu pohľadávky (Ďurica, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii Komentár. 4. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 79-84).

36.2. S ohľadom na vyššie uvedené je dovolací súd toho záveru, že výška škody je sumou, ktorá sa určuje k stavu koľko by mohol veriteľ zo svojej pohľadávky v konkurze získať, ak by bol býval dlžník podal návrh na vyhlásenie konkurzu včas. V súdnej veci ide o prípad, kedy zákon formuluje vyvrátiteľnú domnienku, podľa ktorej výška škody predstavuje pohľadávku, ktorá po skončení konaní uvedených v ods. 3 nebola uspokojená. Pretože ide o vyvrátiteľnú domnienku, tak dlžník, ako aj veriteľ môžu preukazovať, že výška škody je iná. Keďže žalovaný v konaní výšku škody namietať, je záver súdov o tom, že žalobcovi vznikla škoda v rozsahu, v akom mal voči dlžníkovi nevymoženie pohľadávky ku dňu právoplatnosti uznesenia o zastavení konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka, predčasný. Dovolací súd zároveň dodáva, že na strane žalovaného je dôkazné bremeno opaku t.j., že veriteľovi v dôsledku včasného nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu škoda nevznikla vo výške nezaplatenej pohľadávky (tu ide o príčinnú súvislosť) alebo, že mu vznikla iná škoda (rovnako v uznesení dovolacieho súdu sp. zn. IObdo/66/2020 zo dňa 28. októbra 2020). Najvyšší súd súhlasí s dovolateľom, že bolo úlohou súdov skúmať na námietku žalovaného, akoby bola pohľadávka veriteľa uspokojená, ak by dlžník návrh na vyhlásenie konkurzu podal včas. Totiž až v prípade, keď nie je preukázaný opak, platí zákonná domnienka, že žalobcovi vznikla škoda v rozsahu, v akom mal voči dlžníkovi nevymoženie pohľadávky ku dňu právoplatnosti uznesenia o zastavení konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka. Úlohou súdu prvej inštancie je, aby sa zaoberal výškou skutočnej škody na základe vznesenej námietky zo strany žalovaného. Preto pri závere, z ktorého vychádzal odvolací súd, ako i súd prvej inštancie, bola dovolacím súdom konštatovaná vada nesprávneho právneho posúdenia veci a dovolanie žalovaného je preto v časti tretej a štvrtej dovolacej otázky nielen prípustné, ale aj dôvodné (§ 432 ods. 1 a 2 CSP, § 421 ods. 1 písm. b) CSP).

37. Vo vzťahu k druhej položenej otázke žalovaný tvrdí, že bolo potrebné hodnotiť skutočnosť, v akom rozsahu si škodu spôsobil sám veriteľ najmä tým, že nevyužil svoje oprávnenie a nepodal návrh na vyhlásenie konkurzu. Namieta, že vo veci konajúce súdy nesprávne právne posúdili predmetnú vec, keď žalobcovi priznali škodový nárok v celom rozsahu, teda nesprávne interpretovali § 11a ods. 3 ZKR, keďže v konaní podľa názoru dovolateľa nebolo spoľahlivo preukázané, že by konaním žalovaného vznikla žalobcovi škoda v danom rozsahu.

37.1. So zreteľom na už vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že inštitút zodpovednosti štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas podľa § 11a ods. 3 ZKR nemá charakter tzv. subsidiarity vo vzťahu k iným právnym nástrojom slúžiacim na uspokojenie pohľadávky veriteľa. Zákon nestanovuje, že podmienkou podania žaloby o náhradu škody v tu prejednávanej veci je podanie odvolania (revízia) v konkurznom konaní (tu konkrétne po jeho zastavení pre nemajetnosť úpadcu), resp. neúspech veriteľa (tu žalobcu) v konkurznom konaní po podaní odvolania.

38. Najvyšší soud vzhľadom na konštatovanú prípustnosť a dôvodnosť dovolania žalovaného vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej zrušil rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP. Vzhľadom na zistené pochybenia, ktoré zaťažujú rovnako aj rozsudok súdu prvej inštancie, dovolací súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 450 CSP).

39. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 CSP).

40. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.